

KIS LAP

ÁRNYÉK A FALON. (Lásd a 383. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(XXV. folytatás és vége.)

MÁRTHA arczán egy pillanatra boldog öröm tünt föl, de aztán szomoruan mondá:

— Oh, kegyelmes grófné, az nem lehet, hiszen az én Imrikém meghalt!

— Igaz. De hát beszéljünk erről a becsületes fiúcskáról, ki ékszeremet visszahozta. Elmondtam az egészet férjemnek s őt is nagy mértékben meglepte a szegény árva gyermek szép tette. Kijelenté, hogy gondoskodni fog róla és ha eljő a kis fiu, mindjárt itt tartjuk magunknál, taníttatjuk és embert nevelünk belőle. Most hát arra kérem, kedves Mártha, vegye gondjai alá a fiúcskát, legyen anyja az árvának, mert szükséges, hogy valaki ügyeljen reá, én magam pedig ezt nem tehetem. Itt van pénz, mindjárt vásárolni kell ruhát a fiúcskának, mert bizony nagyon kopott ruhácskában jár, mert szegényke. Ugy-é, kedves Mártha, elvállalja a kis fiu nevelését.

— Igen nagy örömmel, kegyelmes grófné. Mindent elkövetek, ami tőlem telik.

A grófné visszament szobájába s nem sokára egy inas lépett be, jelentvén, hogy az a tegnapi kis fiu meg a rendőr ismét itt vannak.

— Vezesd be őket azonnal! szólta a grófné.

Kardos uram és Imrike beléptek és illedelmesen köszömvén, néhány pillanattig csöndesen megálltak. A grófné is hall-

gatott egy kis ideig s gondolkozni látszott valamin; végre így szólt:

— Imrike, jöjj közelebb. Arczod oly ismerős, mintha már valahol láttalak volna... mondd csak, nem emlékszel, hol találkoztunk mi valamikor?

— Oh igen, emlékszem! felelt Imrike örömtől ságáرزó arczczal, de szerényen. A vasuton... nagyon régen... mikor elvittek szülém házatól... és Varga néni megütött, mert kedves kutyácskámat Bátor be akartam venni a kocsiba. Azután abban a koresmában... a hol a kutya miatt megálltak éjszakára. Ott láttam Márhát is — bizonyos vagyok benne, hogy az az én jó Márhám volt!

A grófné izgatottan és meglepetve kelt föl székéről s mondá:

— Te vagy az a fiúcska? Igen, most már világosan emlékszem. De hát akkor te nem lehetsz más, mint Beregfalvi Imre, az én elhunyt jó barátóm fia!

— Igen is, méltóságos asszonyom, ez a fiu neve, szólta Kardos uram.

— Így hát nem halt meg! szólta ismét a grófné. Pedig a jó Mártha mint halottat siratja. Mondjad csak Imrike, emlékszel-e még a jó Márhára?

Imrike felelni sem tudott, csak könyezett Márhá említésére. Kardos ur felelt helyette:

— Kegyelmes grófné, Imrike azért jött Budapestre, hogy kedves Márháját fölkeresse. Kereste is hetekig, de hiába, nem tudta megtalálni s azért oly boldogtalan.

— Szegény jó fiúcskám, szólta a grófné s lehajolván Imrikéhez, nyájasan megsi-

mogatta. Hát mondd, Imrike, szereted még mindig Márhát? És kiállod vitézül, ha egy nagy, egy igen nagy meglepetés érne most mindjárt?

— Ó igen... ki én! szólt Imrike bámulva és szinte reszketve egy titkos reménytől.

A grófné egy mellékszoba ajtajához lépett, kinyitotta és bekiáltott:

— Mártha, jöjjön csak egy percze! Bátor, jer te is!

Egy pillanattal később aztán Imrike alig tudta, mi történik vele. Örömben zokogva nyugodott Mártha, az ő jó Márhája karjai közt, míg a hü Bátor hangosan vihogva ugrált régi kis gazdája körül, kezeit nyaldosta s majd földre dönté örömben.

Sok idő telt bele, míg végre Imrike és Mártha kissé lecsillapodtak és el tudták egymásnak mondani, mi történt velök, mióta utólszor találkoztak. A grófné pedig sietett be férjéhez, a gróf urhoz és elbeszélte neki a történeteket. És míg Mártha és Imrike egymással boldogan csevegtek, a gróf és a grófné is nagy örömmel tervezgettek valamit.

* * *

A tél elmúlt s beköszönt ismét a szép tavasz, erdő, mező kizöldült, a madarak ismét daloltak és a virágok szerte terjeszték kellemes illatukat.

Messze Budapest nagy városától dübörögve siet a vasuti vonat egy szép dombos vidéken keresztül. Egyik kocsi-ban három utas ül, mindahárom jó ismerősünk: a jó grófné, Imrike és Mártha, a vonat végén pedig egy erre való kocsi-ból egy nagy fekete kutya bámul ki a

szabadba. A bizony, ez is jó ismerősünk, a hü Bátor!

Imrike csinosan öltözve, arcán boldog mosollyal nézeget ki a köcsi ablakán s csak azon töri fejét, valjon hova viszik most? Hiába kérdezte Márhától, — a jó asszony csak mosolygott, mintha valami kellemes titkot tudna; de nem felelt semmit. Egyszerre azonban sajátságos meglepetés tükröződött vissza Imrike arcán... oly vidékre jutottak, melyet ismert... igen, minden bokrot, minden utat ismert... hiszen itt állt hajdan jó szüleivel, ott van a kedves falucska, és a falu végén, a domb alján a szép kastély és körülte a kert, hol hajdan oly boldogan töltötte napjait! Könyök tolultak Imrike szemébe s Márhához és a grófnéhoz fordulva halkán mondá:

— Hiszen ez Bereghfalva!

— Az bizony kis fiam, szólt a grófné mosolyogva.

Nemsokára megérkeztek az állomásra és kiszálltak. Itt hintó várt reájok; beültek s a köcsi után szaladó Bátor vigcsaholása között néhány perc alatt eljutottak a kis kastélyhoz, Imrike szülőházához. A kis fiu alig tudott magához térni az öröm és meglepetés miatt és háladatosán pillantott a jó grófné-ra, ki idehozta hogy még egyszer láthassa szülőhajlékát. Mert Imrike azt hitte hogy csak látogatába hozták id. De máskép volt ám a dolog s mikor az ut fáradtságától kissé megpihentek, a grófné magához hívta Imrikét, megcsókolta s így szólt hozzá:

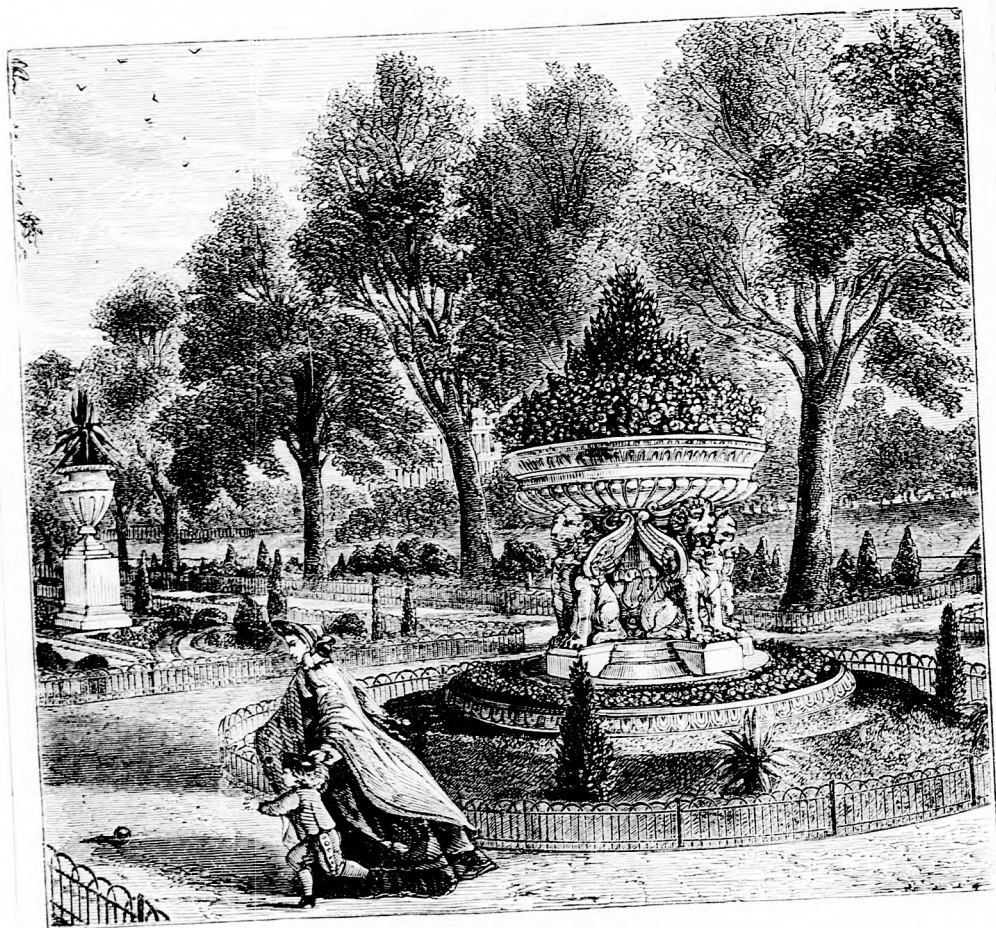
— Kedves fiaeskám, ezentul itt fogsz lakni állandóan Márhával. Ez a ház és a kert és minden, ami hozzá tartozik,

mától fogva a tied. Férjem, a gróf, neked ajándékozza hogy megjutalmazzon ritka becsületességédért. A jó Mártha, kit oly nagyon szeretsz s ki tégedet úgy szeret mint édes gyermekét, itt marad veled és ő fog mindenről gondoskodni, míg nagyra nősz és magad átveheted a jószágot. Én pedig rajta leszek, hogy legyen tanítód, aki derék embert neveljen belőled.

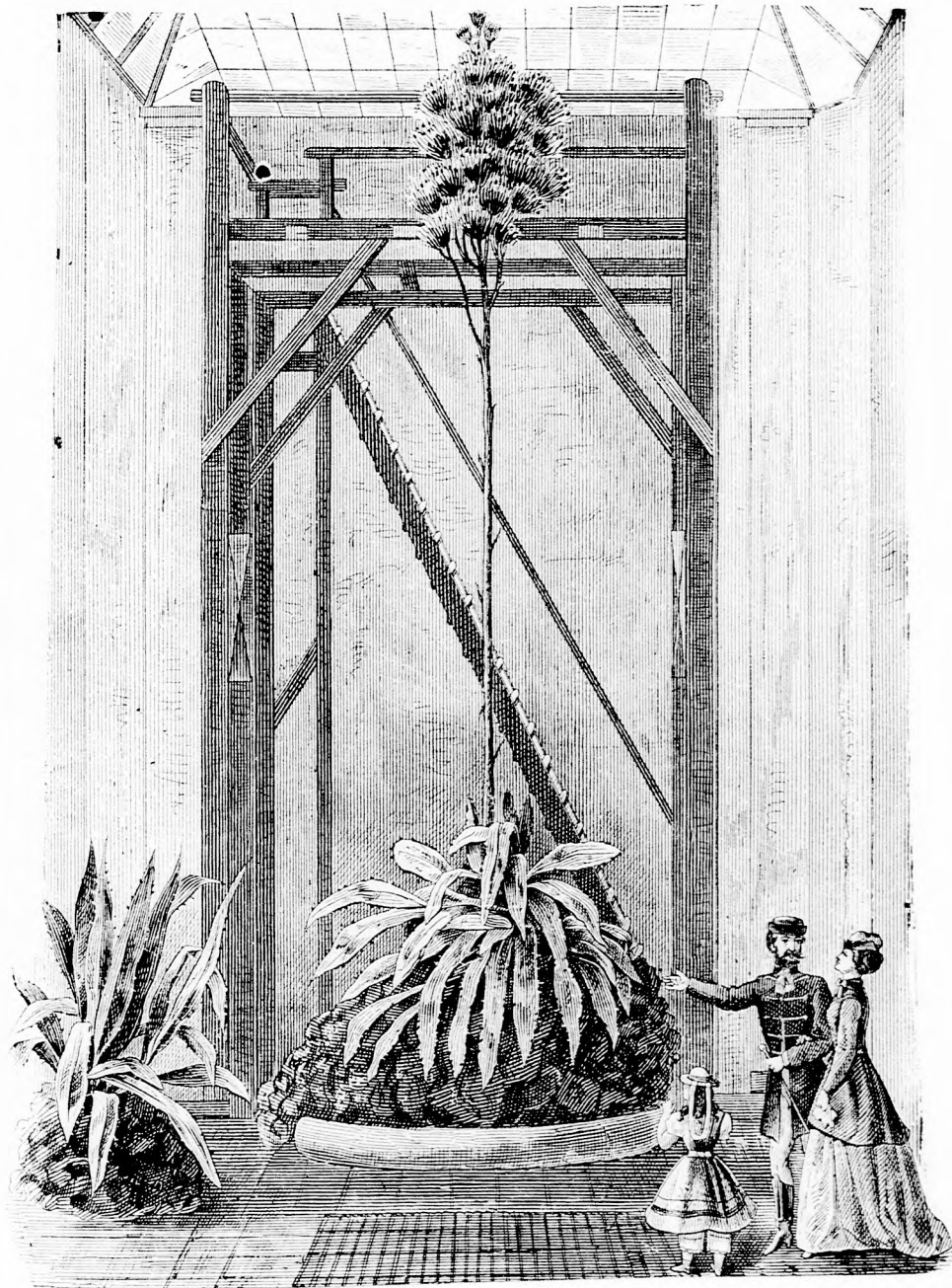
Imrike azt hitte, hogy álmodik s könnyes szemekkel mondott hálát neves Jóltevőjének.

E percztől fogva boldogan teltek Imrike napjai. A gróf, és a grófné, kiknek szintén volt kastélyuk a faluban, minden nyáron ott töltötték néhány hetet s ekkor Imrike mindig ott volt és nagy örömet

(Folytatása a 390. lapon.)

IMRIKE ISMÉT OTTHON. (Lásd a 390. lapon.)

AZ AGAVE VIRÁG. (Lásd a 398. lapon.)

(Folytatás a 388. laphoz.)

okozott jöltevőinek, mert ezek látták, hogy Imrike szorgalmasan tanul s évről évre derekabb ifju válik belőle.

Kevéssel azon nap után, hogy Imrike szülei házába visszatért, levelet kapott. Kivánesian bontá föl. Ki írhat neki? Hát bizony senki más, mint Pista, és ennek nagybátja, a derék János gazda. Az öreg János gazda köszöntet mondott Imrikének, hogy általa öcsse visszatért a becsület útjára. Pista levele hosszú volt; elbeszélte, hogy azon napon, midőn Imrike megtalálta Márhát, ő, Pista, rászánta magát a megtérésre és most boldogan él kedves jó bácsija, a derék János gazda mellett, ki szívből megbocsátott neki. Végül ezt írta Pista:

»Igen, kedves Imrikém, neked köszönhetem, hogy ismét boldog vagyok; te

mutattad meg, hogy ezer baj és szerencsétlenség közt sem szabad letérni a becsületesség útjáról, hanem bizni kell Istenben, ki a jókat és tiszta lelküeket megsegíti és utoljára is boldoggá teszi. Én sokat vétkeztem, de őszinte megbántam s a jó Isten talán megbocsát a, úgy mint kedves nagybátyám megbocsátotta; iparkodom, hogy ezentul a te példádát kövessem és megérdemeljem az emberek szeretetét, különösen a te barátságodat, melyre addig érdemetlen voltam. Tudom, hogy most már te is boldog vagy és ennek senkisé ism örvend inkább, mint én a te hü barátod, Pista.«

Azóta sok esztendő mult, a kis Imrikéből derék férfiú lett, most boldogan él és néha néha elmeséli gyermekeinek az ő árva kora ezer viszontagságait.

AZ ÖREG KARSZÉK.

— Beszélyke. —

Furesa bolt volt az ott, annak a nagy városnak egyik csöndesebb utczácskájában. Amennyi mindenféle tarka-barka portéka volt ott egybehalmozva, hogy ha e különböző tárgyak beszélni tudtak

volna, ugyanesak csodálkoztak volna, miképen kerülhettek egymás mellé. Majdnem kivétel nélkül öcska portéka volt és bizony egyikök sem tudta volna megmondani, mért került olyan furesa társaságba. Például az a piros selyem női ruha melyen még némi nyoma látszott a hajdani csipkediszítésnek, mért függ ugyan-

egy szegen azzal a durva szőr köpenyeggel, melyet valami szegény ember viselhetett hajdanában? Hát annak a kissé kopott kalapnak mi köze a kávédaráló géphöz, melyen csöndesen nyugszik? vagy az a piros kordován eszima mi rokonságban van azzal a nagy porcellán tállal, melynek közepén kényelmesen pihent?

De mindez hasztalan kérdés volna és ezenfölül mindennap új meg új kérdések merülnének föl, mert mindig új tárgyak kerülnek a boltba s a régiak eltűnedeztek, vevők és eladók reggeltől estig jártak ki és be s a bolt mindig tömve volt azokkal a tarka-barka tárgyakkal, — mert hát ez zsidóbolt volt, azaz olyan, a melyben mindenféle ócska portékát el lehetett adni és a melyben szegényemberek, kiknek kevés a pénzük, hogy drága új holmikát vásároljanak olcsón vehették, amire szükségök volt.

Egy hűvös őszi nap reggelén egy tízeves leányka halad végig az utcán, kis kosárával karján. A zsidóboltja előtt megállt egy perczre nagyott sóhajtott és sovárgó szemmel nézett egy tárgyra ott a boltban, aztán folytatta útját. Miért sóhajtott, mire vágyódott oly nagyon? Hiszen játékszer vagy édes nyálánkságok, a mik az ilyen kis gyermeknek örömet okoznak, épen nem voltak láthatók a boltban!...

Szegény kis leány! És ha volna is ott játékszer, esemege, — hasztalan sovárogna utána. Nagyon, nagyon szegény kis leányka ám! Ha benéznetek kosárájába, látnátok, hogy csak egy darabka száraz kenyér van benne, meg tü, czérna és egyéb varró-eszköz, mint a kis iskolás

leánykáknak. De Juliska nem jár többé iskolába. Neki már meg kell keresni mindennapi kenyerét. Már varrogat egy nagy intézetben, hol fehérneműt készítenek s hol a kis leány még csak tanuló ugyan, de szorgalmáért és ügyességeért az utóbbi időben már egy kis pénzt is kap, ötven krajczárt hetenkint. De erről a pénzről világért sem szólt otthon az öreg nagyapának; gondosan elrejté s esténként, mikor a nagyapó már aludt, a kis leány számtalanszor megolvasta újból és mindig újból összegyűjtött kincsét, mint a fösvény, ki soha sem tud betelni pénze olvasásával.

Talán Juliska is ilyen fösvény? Oh, mily csunya tulajdonság az! Ha ilyen volna, bizony nem érdemelné, hogy tovább és foglalkozzunk vele. Vagy talán azért gyűjtögeti a kis kincset, mert valami titkos vágya van, talán ruhát, vagy kendőcskét, vagy épen valami szép játékszert szeretne magának vásárolni?

Ilyenfélet kérdez magától egy öreg haju öreg ur ott az ablakban, épen szemben a zsidóbolttal. Minden reggel láthatni etisztes aggastyánt megjelenni az ablaknál; végig nézeget egy ideig az utcán s végül mindig kiül az erkélyre, kezében egy hirlappal. De a hirlapot csak úgy forma kedvéért viszi magával, nem olvas belőle egy betűt sem; folyvást az utca sarka felé tekintget, mint ha várna valakit s amnyira figyelmesen leskelődik, hogy észre sem veszi, mikor öreg gazdasszonnya ott terem mellette az erkélyen.

Gertrud asszony sietve jött és kényszeríteni akarta az öreg urat, hogy men-

jen be a szobába. Szinte haragosan mondá:

— De mit gondol, nagyságos ur, ide-kint ülni ebben a hidegben! Ez nem olyan koros embernek való! Meghül... a levegő nagyon csipős... beteg lesz! Tüzet gyújtottam a kandallóban, inkább oda üljön a melegre!

— Édes Gertrud asszony, ne aggódjék nem hülök meg; kissé szórakoztat, ha lenézhetek az utcára.

— No bizony, van is ott mit nézni! Ilyen csöndes utcában! Még ha a nagy piacon laknánk, ott csak láthatni valamit; de itt, — egy köbor macska sem téved ide.

— Fogadjunk, kedves Gertrud, hogy jönni fog valaki, sokkal különb egy köbor macskánál, felelt az öreg ur mosolyogva. Ahá! már látom, épen ott jön az a kis leány... tudja Gertrud, nagyon szeretem a kis gyermekeket.

— Ha gyermekeket kíván látni, láthat eleget a sétányon délután, mikor zene van. De oda persze soha sem megy. Pe-

ŐSZSZEL. (A 398. lapon.)

dig milyen gyönyörű fiúcskák és leánykák sétálnak ott! Valóságos kis angyalok, rózsás arcczal, szép simára fésült hajjal,

csinosan öltözve, oh, szinte gyönyörűség rájuk nézni.

A jó öreg ur nem felelt. Minek is?

Gertrud asszonyugysem értette volna meg, hogy épen az olyan czifrán öltözött gyermekeket mért nem szereti a nyájas aggastyán.

A kis Juliskának nem volt sem tollas kalapja, sem pedig selyem ruhácskája. Öltözete tiszta volt ugyan, de bizony szegényes, lábán nehéz bőrczipő, feje egyszerű kendőcskével bekötve. Arca is rendesen inkább halovány volt s most csak az éles levegőtől pirult ki egy kevésbé.

És az a jó öreg ur az ilyen gyermekeket szerette. Ugy-e, furcsa öreg ember volt?

A derék Gertrud asszony, ki a gyermektelen aggastyán ápolásáról gondoskodott, még mindig nem tudott beletnyugodni, hogy az öreg ur kint maradjon az erkélyen s ismét megszólalt:

— Tessék elhinni, szomszédaink mindnyájan esodálkoznak, hogy minden reggel itt üldögél az erkélyen s meg nem foghatják, mit nézeget annyit.

— Kedves szomszédaim bizony okosabbat is tehetnének, mint hogy az én dolgaimmel törődnek, felelt az öreg jókedvűen.

— Igen ám, de az nem úgy van, . . . akít az emberek szeretnek, tisztelnek, mint a nagyságos urat, és akinek ilyen szép háza, meg annyi ezer forintnyi jövedelme van, azt az emberek szemmel kísérik. . .

De végre is kénytelen volt Gertrud asszony abbahagyni a beszédet, mert látta, hogy az öreg ur többé nem is hallgat reá. A derék asszonyság tehát vállat vont és bement a szobába.

(Vége következik.)

AZ OROSLÁN VADÁSZ.

(Képekkel a 396., 397. és 400. lapokon.)

AKÉPES könyvben, vagy muzeumban kitömve, vagy akár elevenen is, de erős vasrudakból készült kalitkában igen szép nézni az oroszlánt, az állatok királyát; hanem otthon, hazájában, ahol szabadon jár, ott bizony nem állnánk meg közelében, hogy megbámuljuk és mondogassuk: »Mily szép sörénye van!« hanem szépen megfutamodnánk épen úgy, mint Afrika északi részeinek lakói, kiket az oroszlán folyvást rettegésben tart.

Az oroszlán, tudjátok, a macskafajhoz tartozik, ugyanazon fajhoz, melyhez a mi kedves, szeliden doromboló házi ciczánk. Szemei is épen ugy csillognak a sötétben s a homályban az oroszlán ép oly jól lát, mint a macska, csak hogy midőn a mi ciczánk éjen-

ként rendszeren egerek után szaladgál, az oroszlán előjön az erdőből és irtóztató bömbölésével megremegteti az egész vidéket. Hangjának ereje bámulatos, leginkább hasonlít a megvadult bika bömböléséhez; csak hogy bika bögeése az oroszlánéhoz képest olyan gyöngé, mint a pisztolydurranás az ágyu dörgésével szemben.

Afrika északi részében van Algír tartomány (nézzétek meg a térképen), s ennek vidékein különösen sok oroszlán tanyáz. A szegény benszülött lakosok, az arabok, ha az oroszlán bömbölését hallják, nagy tömegbe összegyűlnek és hangos ordítózással, lövöldözéssel iparkodnak elriasztani a veszedelmes vad állatot. De az oroszlán e zajjal rendszeren nem törődik s nyugodtan közeledik az arab faluhoz. Minden arab falu öt-hat láb magas sövényvel van kerítve; ezen az oroszlán könnyedén átugrik s ha az emberek nem bántják, ő se bántja őket, hanem egyenesen a csorda felé megy és megragad egy tehenet. Ha más uton nem távozhatik zsákmányával, átugrik a fogai közt tartott tehénnel együtt a kerítésen s ilyenkor látni igazán, mily rettentő erő van izmaiban. Máskor lesbe áll oly helyeken, ahol az arabok legeltetni szokták marháikat s a legkövéréb-bet elragadja. Az embereket nem igen támadja meg, míg más prédát talál, hanem persze a szegény arabok, mikor látják, hogy napról-napra, fogy a nyáj, végre elvesztik türelmüket és nagy csapatban indulnak az oroszlán ellen. De az ilyen vadászat sokszor csak nagy veszedelmet hoz reájok, mert az araboknak nincs jó fegyverök, az oroszlán pedig, ha csak megsebesült, borzasztó dühvel támad a vadászokra és egymásután agyon marcangolja. Ezért rettegnek is az arabok az oroszlántól és nem igen szívesen vállalkoznak a vadászatra ellene.

Algír tartomány a francziáké s a várakban és városokban mindenféle fran-

ezia
volt o
Gyul
szenv
noká
dorol
noka
orszá
ment
dékő
ket.
vid i
De o
mint
maga
kott
közé
állat
kor o
ölte.
delm
szul
oros
hete
gére.
egész
sabb
nyir
hibá

arab
egy
köly
végb
juho
emb
term
hogy
Rá
talál
hom
haza

és le
ben.
nyör
kics

zia katonák vannak. Több évvel ezelőtt volt ott egy igen bátor katona, Gérard Gyula. Ez hallván a szegény arabok szenvedését, szabadságot kért parancsnokától és egyik helyről a másikra vándorolt, mindenütt lelővén az oroszlánokat. Csakhamar nagy híre terjedt az országban s az arabok minden oldalról mentek hozzá és kérték, hogy jöjjön vidékekre, pusztítsa el szörnyű ellenségüket. Gérard megjelent mindenütt, és rövid idő alatt tömérdek oroszlánt ölt meg. De ő nem úgy rendezte a vadászatot, mint a szegény arabok; ő csupán egymaga ment mindig; megleste, merre szokott járni az oroszlán s ott a bokrok közé bujva megvárta, míg a hatalmas állat néhány lépésnyire közeledett. Ekkor czélba vette és egyetlen lövéssel megölte. Ez, gondolhatjátok, nagyon veszedelmes dolog volt, mert ha egyszer rosszul találta volna el a czélt, a bősziült oroszlán széttepte volna és senki sem mehetett volna a vakmerő vadász segítségére. Gérard azonban nem félt soha és egész hidegvérrel várta a leghatalmasabb oroszlánokat is, hogy néhány lépésnyiről biztosan löhessen. És soha sem hibázta el a lövést.

Egy ízben ismét izentek hozzá egy arab faluból, hogy a szomszéd erdőben egy nőtény oroszlán tanyáz három kis kölykével és szörnyű pusztítást visz végbe a környéken: nemcsak teheneket, juhokat hurczolt el, hanem már több embert is megölt. Gérard azonnal ott termett s mindenekelőtt bejárta az erdőt, hogy az oroszlán tanyáját fölkutassa. Rá is akadt és két kis oroszlánkölkyöt talált benne, de az öreg nem volt otthon, Gérard ölbe vette a két kicsit és hazavitte.

Másnap este ismét kiment az erdőbe és lesbe állt az oroszlán tanyája közelében. Nemsokára csakugyan jött egy gyönyörű nőtény oroszlán s melette egy kicsinyke hím. Gérard bevárta, míg a

szép állat mintegy tizenöt lépésre közeledett s ekkor egyetlen lövéssel megölte. A kis oroszlánkölkyök, midőn anyját fölfordulni látta, fájdalmasan viyogva szaladgált körülte úgy hogy Gérard szinte megsajnálta. Természetesen nem hagyta ott, hanem ölbe fogta és hazavitte és magánál tartotta elkeresztelvén őt »Hubert«-nek.

A kis oroszlán eleinte nyugtalanokogott, de csakhamar megbarátkozott az emberek társaságával elfogadta a táplálékot s olyan kedves volt, mint a kis czicza. Néhány hét mulva azonban, amint nagyobbocska lett már mutatkozott vad természete s egy napon kiszaladt Gérard lakából a piacra s ott több juhot és kecskét ölt meg. Ekkor tehát lánczra kötötték. De néhány hó mulva annyira megerősödött, hogy a lánczot mint valami czérnát eltépte és két katonát is megsebesített. Ekkor tehát erős vasketreczbe zárták. Egy év alatt gyönyörű nagy állattá fejlődött s többé senki sem mert közelébe menni, csak gazdája Gérard.

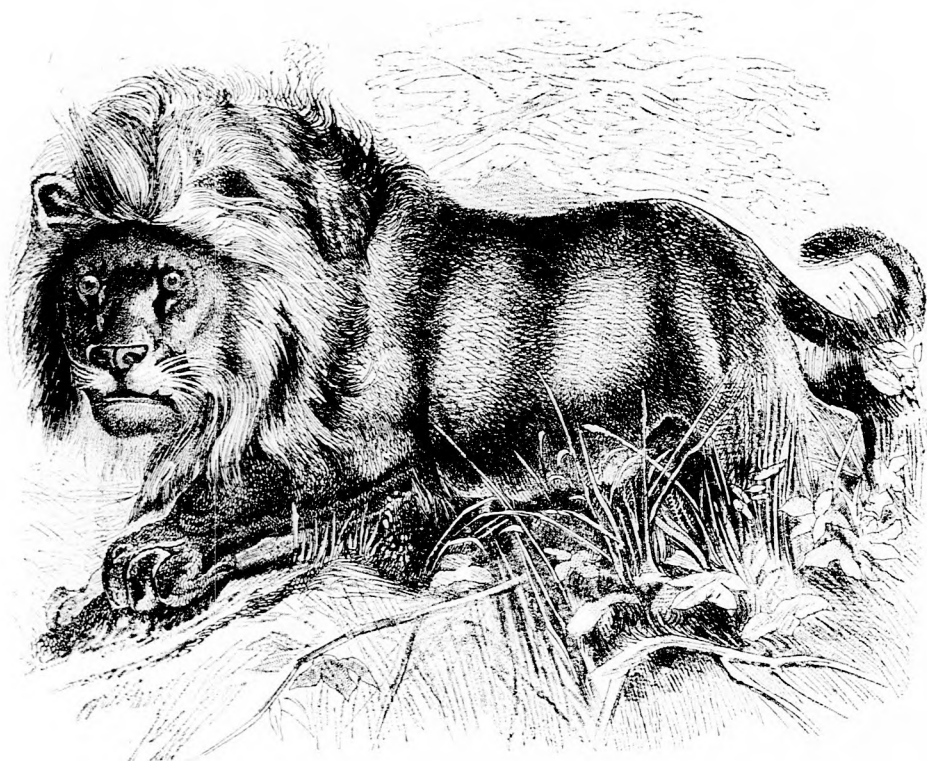
Gazdáját nemcsak megismerte, hanem oly szelid volt vele szemben, mint akármely hű kutyá. Gérard bemehetett hozzá a kalitkába s az oroszlán lefeküdt lábaihoz, kezeit nyaldosta és egészen szomorú lett, mikor Gérard ismét távozott. Végre azonban Gérard, ki mint katona sokat vándorolt egyik állomásról a másikra, nem tarthatá meg kedves oroszlánát és a párisi állatkertnek ajánlódta.

Hónapok multak és Gérard nem látta többé a szép állatot. Egyszer aztán hosszabb időre szabadságot nyert és Párisba utazott. Természetesen nem mulasztotta el meglátogatni »Hubert«-et ki a nagy ketreczben csöndesen fekvő, szomoruan nézegetett az emberekre, kik a ketrecz előtt álltak és őt bámulták. Amint Gérard odalépett a ketreczhez, az oroszlán izgatottan fölugrott, midőn pedig Gérard megszólalt: »Hubert, is-

mersz-e még?» a szép állat örömeben bömbölve neki ugrott a vasráczozatnak s kétségbeesetten iparkodott rést találni, hogy kedves gazdájához kijusson. Persze nem bujhatott ki a sűrű vasrostélyzat közt s be kellett érnie azzal, hogy Gérard benyult a ráczozat közé és megsimogatta sörényét.

Midőn Gérard távozni akart, az oroszlán szörnyen bömbölt és nyugtalanzkodott, úgy hogy Gérard alig tudott elszabadulni. Azontul minden nap meglátogatta s az oroszlán mindig roppantul örült, ha régi gazdáját látta; de mihelyt ez távozott, az oroszlán lasan lefeküdt

és szomorkodott, nem akart enni és mindinkább soványodott. Az ör végre mondta Gérardnak, hogy ne jöjjön többé az oroszlánhoz, mert a szép állat mindinkább elbusulja magát, ha látja régi kedves gazdáját és nem mehet vele. Gérard tehát nem ment oda többé. Csak midőn Párisból elutazni készült vissza Algirba, akkor még egyszer utoljára látni kívánta kedvenczét. Még el sem jutott a ketreczhez, midőn az ör szembe jött vele és szomoruan mondá: — Ah Gérard ur! Már hiába jön. »Hubert« meghalt — bánatában ön után!

A SIVATAG OROSZLÁNA.

(OROSZLAN-VADASZ LESBEN. (Lásd a 394. lapon.)

ÁRNYÉK A FALON.

(Képpel a ezimlapon.)

KÉRLEK apa szépen
Kis nyulat adj nekem
Amely vigan szökdicésél,
Füleit mozgatja,
S farkán ülve, lábával
Képét mosogatja.

»Meglész lányom Zsuzska,
Meglész a nyulaeska,
Már itt van a kezemben —
Hopp! egy, kettő, három,
Nézz csak oda a falra
Mit látsz ott kis, lányom?»

»Nini, de csak furcsa,
Nini, kis nyulaeska!
Valamikép az ujját
Apa összefonta,
A fal mellé oda állt
S meg lett a nyul nyomba!»

»Tapsifüles igazán!
Tapsikol a kis leány,
S a nyul után következett
Még több kiesi állat —
Pedig apa nem tett mást mint:
Falra vetett árnyat.

Zsuzsika is próbálgatta,
A nyitját csak találgatta
Tömzsi kis kezével —
Haj de ezélt nem ért el.
Majd ha megnő, megtanulja,
Hogy fonódják kiesi ujjja,
S így szól majd a többinek,
Juezinak és Petinek:
Egy kettő, ha akarom —
Kis nyulaeska a falon!

Ő S Z S Z E L.

(Képpel a 392—393. lapokon.)

TE vagy te vagy, nyájas ősz
Szorgalom jutalma,
Ősszel van új bor s kenyér,
Dió, körte, alma!
S ősszel kerül a jó vad
Sültül az asztalra.
I g a z i ny u l ! Ilyet nem
Vethetnek a falra!

Forgó bácsi postája és új pályamun-
kák kihirdetése a jövő számban.

AZ AGAVE VIRÁG.

(Képpel a 389. l.)

EZ A virágok óriása. Hazája Amerika
forró vidéke, hol vadon tenyész és
egész erdőket képez; de nálunk is lát-
hatni diszkertekben, hol kevés ápolás
mellett szépen meghonosodik.

E sajátosságos növénynek nincs fája,
mint más virágoknak, hanem tövéből óri-
ási, husos, vastag levelek nőnek ki és
hajlanak körben egymás fölött kifelé,
mint a rajzon láthatjátok. E levelek igen
lassan nőnek; csak esztendők mulva s alig
lehet nevezetesebb változást észrevenni raj-
tuk. De lassacskán még is nőnek, min-
dinkább vastagodnak és hosszabbodnak
s végre két-három lábnyira nyulnak, a
gyökerek pedig szintén oly nagyok, hogy
a növényt nagy kádforma edényben kell
tartani. Nem sok vizet szeret, de annál
több meleget s így fejlődik lassacskán:
akkor azonban sok esztendeig nem áll
egyéből, mint azokból a husos nagy le-
velekből és virágjának nyoma sincs.

Esztendők mulnak, míg egyszer
végre a növény közepén egy vastag
kocsány kezd kiemelkedni. Van ekkor
öröme a kertésznek, mer tudja, hogy az
agave virítani fog, ami nálunk ritkaság.
A kocsány gyorsan nő s csakhamar fér-
fikar vastagságban emelkedik ki a leve-
lek közül. De még mindig nő; már egy-
ől magas és még tovább nő, míg néha
két s három öl magasságra jutott. Ek-
kor a kocsány tetejéből apró ágak nő-
nek ki, az apró ágakon pedig ezer meg
ezer piczike bimbó, melyekből végre ki-
csiny sárgas virágok nyílnak, oly sűrűn
hogy az egész egy nagy bokrétának
látszik.

Az ilyen virágzó agave nálunk nagy
ritkaság levén, messze vidékről és eljár-
nak az emberek megtekintésére, amit
valóban meg is érdemel.

MEGFEJTEÉSK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« IX. köt. 22-ik számában *Fein Linkától közlött talány megfejtése:*

„Gondolat“

Megfejtették: Wollák Izabella, Janka és Adél, Buday Sándorka, B. Jeszenszky Béla, Schön Leo, Smolinger Antal, Gyertyámosi Dezső, Katona Lajos, Lenke és Linda, Nécsy Tancsi, Simon Ilka, Klein Anna, Richter Aladár, Somsich Józsa, Kóczán Gábor, Darabanth Olga, Rosenfeld Jenő, Kisági Sarolta, Benaček Ilona, Trattner Lipót, Toldy Viktorka, Tatár Mariska, Buday Emma, Zlinszky Aladár és Ida, Mílesz Jenő és Lajos, Boda Klotild, Moes Gyula és Laura, Tegze Gyula, Wimmer Lujza és Nacza, Asztalos Etelka, Brezovay L. Gyulay Margit.

*

A »KIS LAP« IX. köt. 22. számában *Buday Emmától közlött talány megfejtése:*

„Gyulafehérvár.“

Megfejtették: Veszely Margit, Buday Sándorka, B. Jeszenszky Béla, Gyertyámosi Dezső, Katona Lajos, Lenke és Linda, Nécsy Tancsi,

Simon Ilka, Pásket Samu és Mór, Bodnár Piroska, Krausz Juliska és Kálmán, Richter Aladár, Kóczán Gábor, Darabanth Olga, Benaček Ilona, Kálmán Hani, Babinetz Emma és Róza, Pongrácz Jolána, Trattner Lipót, Toldy Viktorka, Fried Miksa, Tanczos Hani, Tatár Mariska, Zlinszky Aladár és Ida, Mílesz Jenő és Lajos, Lidaers Lipót, Tegze Gyula, Wimmer Lujza és Nacza, Brezina Katalin, Lipeky Andor, Hegedüs Vilma, Geiringer Károly és Jenő, Asztalos Etelka, Brezovay L. Fischer Mózes.

*

A »KIS LAP« IX. köt. 22-ik számában *közölt betűtalányok megfejtése:*

„Német tenger.“ „Kappan“

Megfejtették: Wollák Izabella, Janka és Adél, Veszely Margit, Buday Sándor, B. Jeszenszky Béla, Schön Leo, Katona Lajos, Lenke és Linda, Vécsey Miklós, Miklós, Pásket Samu és Mór, Krausz Juliska és Kálmán, Richter Aladár, Somsich Józsa, Kóczán Gábor, Zlinszky Aladár és Ida, Mílesz Jenő és Lajos, Boda Klotild, Moes Gyula és Laura, Tegze Gyula, Wimmer Lujza és Nacza, Brezina Katalin, Hegedüs Vilma.

*

A »KIS LAP« IX. köt. 20-ik számában *közölt talány megfejtését utólag még beküldték:* Babinesz Emma és Róza, Gyertyámosi Dezső.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

Az új évnegyed közeledése alkalmából azon t. olvasóinkat, kiknek előfizetése a folyó hó végén lejár, tisztelettel fölhívjuk, sziveskedjenek előfizetéseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Együttal bátorkodunk t. előfizetőinket egy kis ujításra figyelmeztetni, melyet a „KIS LAP“ kötetének berendezésére nézve legközelebb keresztül vinni szándékozunk. Számos olvasónk ugyanis azon óhaját fejezte ki, hogy a „KIS LAP“ kötetei ne ápril—szeptember és október—márczius hónapok szerint, hanem a rendes naptári év számításnak megfelelően folyjanak, vagyis a január—juniusi és július—decemberi számok képezzenek egy-egy kötetet. A sok oldalról nyilvánult óhajnak megfelelni kötelességünknek tartván, az átmenetet akként eszközöljük, hogy a most folyó IX-ik kötet nem e hó végén fog befejeztetni, hanem csak december utolján; vagyis kivételesen nem 26, hanem 39 számból fog állani, amire azon t. előfizetőinket, kik a „KIS LAP“-ot beköttek szokták, ezennel figyelmeztetni bátorkodunk.

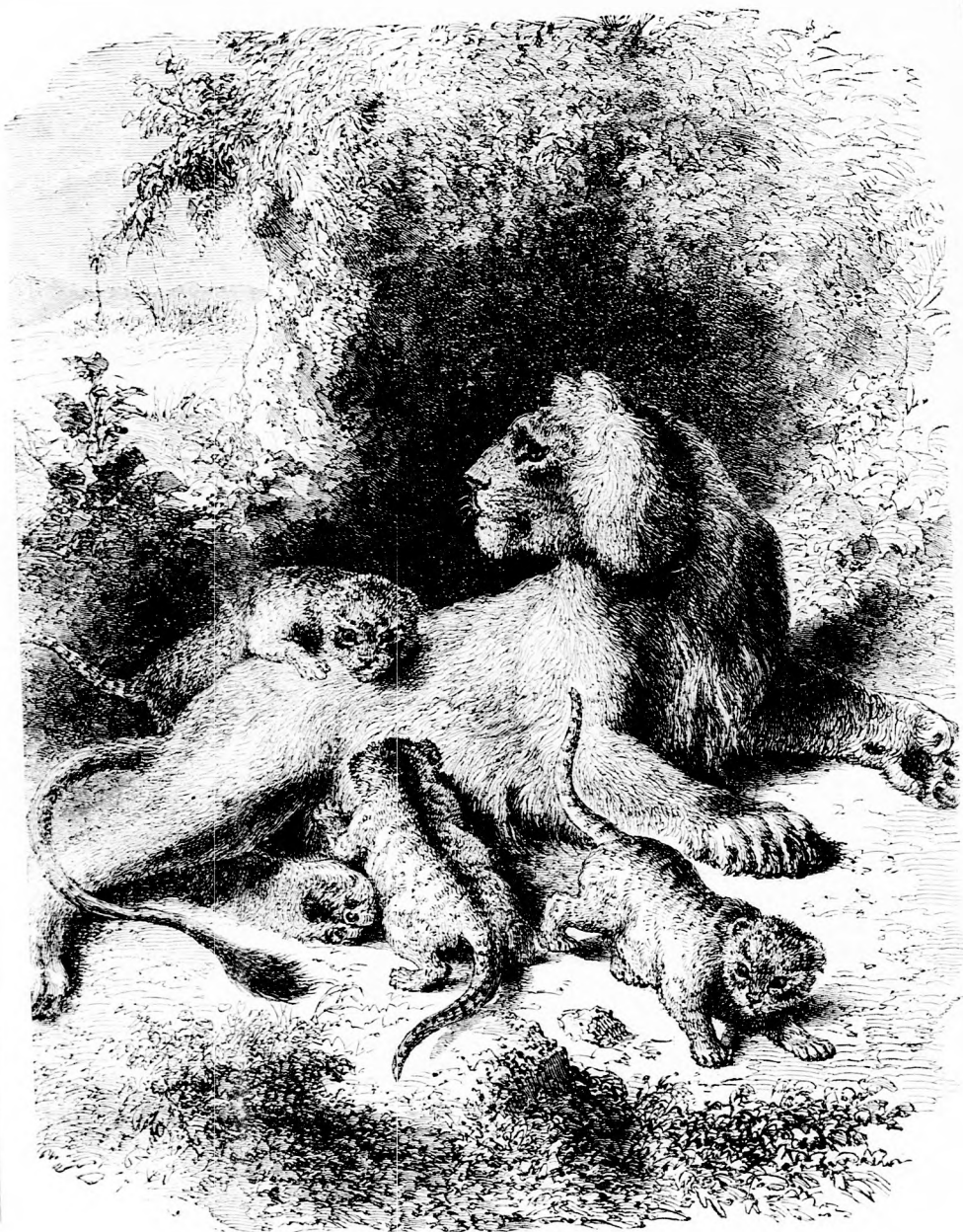
A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 20 kr.

Félévre 2 frt 40 kr.

Az előfizetés legcélszerűbben postai utalvány által eszközölhető s a „KIS LAP“ kiadó hivatalához (Athenaeum, Budapest, Ferencziek tere, 7 sz.) intézendő.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.

OROSZLÁN CSALÁD. (Lásd a 394. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.